

På det ene bildet ser dere tøffe meg på tante Signes arm for første gang på Blåhø bare 4 1/2 måned gammel. Gjett om jeg var stolt – for ikke å snakke om pappa!

Etter litt påfyll av mat og drikke, var det bare å snu nesa hjemover. Pappa er kjempegod på ski, så jeg følte meg som en konge der jeg lå i pulken. Det ble etter hvert mye lyng og lite snø, men vi holdt fin fart helt hjem til Bjørkabu. Dit kom vi i stappmørke, og tante Kjersti møtte meg på trammen og tok meg inn i hytta som hun hadde fyrt godt opp i.

Etter et deilig kveldsbad (nattbad) i oppvarmet Minillvann, var det en glad gutt som sovnet inn med et søtt smil om munnen etter sin første tur til Blåhø.

Jeg gleder meg allerede til neste gang jeg skal på Blåhø. Kanskje møtes vi da?

Masse hilsener fra

Ole Peder Langseth
livsvarig medlem nr. 734
(medlemsnummer 7073)
og tante Signe Stølan
livsvarig medlem nr. 591
(medlemsnummer 7637)

I norsk/svenske grensetrakter fra Storlien til Røros

Av HARALD H. LARSEN, KJELL SØRENSEN, VIDAR SOLHEIM og TORE FAGERVOLD.

Etter flere års vandring i vestlige fjell, med ikke alt for mye sol, ønsket vi å velge et område med mere værstabile forhold. Vi vendte blikket mot innlandet og østover. Sylene og Femunden, med Røros i sentrum, ble et naturlig valg. Det fremkom et ønske om å ta Meråkerbanen, og da ble Storlien et fornuftig utgangspunkt. Med Røros som mål, la dette grunnlaget for en variert tur med store vidder, alpine områder, og snev av de store skoger ved Femunden.

Nærmere undersøkelser viste at deler av turen måtte foregå på svensk område siden det «manglet» et par hytter på norsk side, men det så vi som en interessant utfordring siden ingen av oss hadde gått i Sverige før.

Vi var naturlig nok interessert i forskjeller i forhold til Norge. Et besøk hos DNT i Oslo viste at de var like utvitende som oss, men lange studier av STF's Fjällhandbok ga resultater. Boken «Sylene, Store vidder, høye fjell» ved Brox/Hanneberg var også til god hjelp.

I Sverige finnes ikke selvbetjente hytter, bare betjente og ubetjente med vakt. Enkelte ubetjente hytter hadde salg av proviant gjennom vaktene. Av ekstra utstyr som vi måtte ha med i tillegg til norske forhold, kom vi fram til: gaffel, skje, kniv og dopapir. I ettertid viste deg seg at vi kun fikk behov for dopapiret.

Anskaffelse av kart viste seg å bli atskillig vanskeligere enn vanlig. De vanlige 1:50.000 kartene viste seg å være svært gamle, og hadde helt droppet Sverige. Det eneste DNT i Oslo hadde å by oss av brukbare kart var i målestokk 1:100.000; dette synes vi er for dårlig hvis man skal gå litt utenfor merket løype. Gimnes bokhandel i Oslo viste seg å være redningen! Her fikk vi 1:50.000 dekning for stort sett hele turen, både norsk og svensk side, på svenske kart. Hvorvidt det skyldes norsk beskjedenhet eller svensk frekkhet at Sverige hadde med Norge, og Norge hadde droppet Sverige, vites ikke, men kartene var gode de, til tross for en stiv pris. Det kan også være verdt å merke seg at det på svensk side er 10 m ekvidistanse mens det på norsk side er 20 m (virker litt rart når man står på topen av Storsylen).

Etter de innledende studier av fjellhåndbøker og kart, satte Vidar og Tore opp en ruteplan med overnattingssteder, dagsetapper og reisebudsjett. Ut fra det oppsatte program ble også Kjell og Harald fristet til å slå følge på turen.

Turen dag for dag

Dag 1. Onsdag 14/8-91 (560 km)

Fremmøte på Oslo S. for å ta natt-toget til Trondheim. En viss spenning lå det i

det at ikke alle kjente hverandre. Tore og Kjell var kjent fra studier på BI, Tore og Vidar hadde gått fjellturer sammen i fem år og Vidar og Harald var arbeidskollegaer.

Kjemien så ut til å stemme, så vi fant fort en riktig og samstemt tone.

Dag 2. Torsdag 15/8 (11 km)

Våknet opp i Trondheim, for så å ta toget videre til Storlien. Ankomst Storlien kl. 09.30. Tanken på å spise frokost her var bare å droppe, da alt var stengt.

Vi benyttet oss av Storliens eneste Taxi til Rundhögen. Den kvinnelige taxieieren kunne fortelle at antall oppdrag var dramatisk forandret i negativ retning, etter at en rekke tjenester var blitt momsbelagt. Dette slo størst ut på turistnæringen som Storlien jo er så avhengig av.

Etter et kvarters gange tok vi vår første rast for å ta vår etterlengtede frokost. Deilig følelse å sitte der i lyngen å vite at nå var vi igang.

Turen fra Rundhögen gikk først på skogsbilvei, deretter på sti i lett og fint terreng til Greslidsfjellets rastskydd. Herfra gikk det jevn stigning opp til Blåhammaren fjellstation, som ligger åpent og fritt til oppe på Blåhammarfjellet.

Valget mellom å lage maten selv eller bli servert, var enkelt. Vi var blitt fortalt at hit måtte vi komme sultne, og det stemte, vi fikk masse og deilig mat.

Dag 3. Fredag 16/8 (15 km)

Blåhammarstugan – Storerikvollen

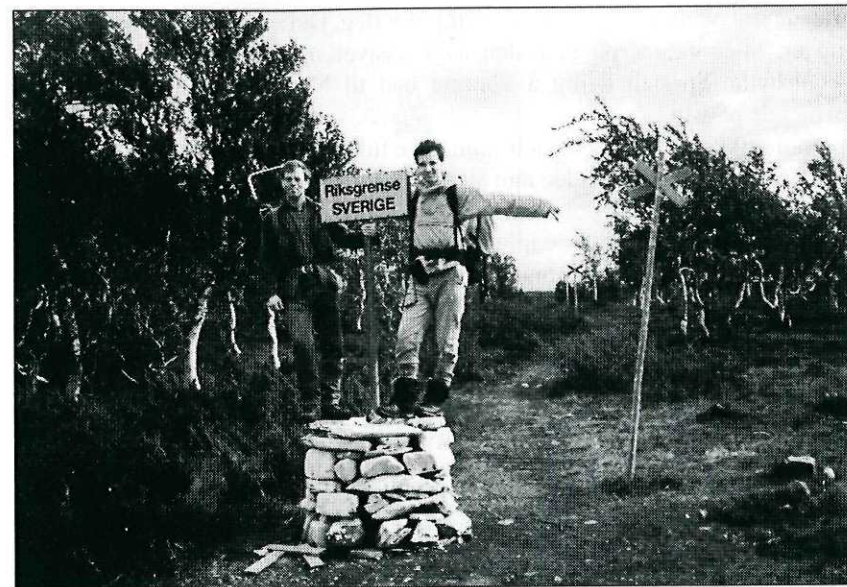
Det å gå i myrlendt tereng i dette område er jo en ren fornøyelse da det er laget en sti på ca. 40 cm bredde av planker. En kan faktisk gå nesten tørrskodd, selv over store myrområder. Ellers et flott terreng å gå i. Store mengder med multer i området. Passeringen av riksgrensen ble selvfølgelig markert med fotosesjon. Fra Ramskleppen og nedover hadde vi en flott utsikt mot Storerikvollen og Essandsjø, til tross for litt gråvær.

Storerikvollen var et trivelig sted hvor vi sov i en fin sovesal. Trivelig vertskap og veldig god mat. Desto mer skuffende var det å ikke få noe påfyll til middagen, så sultne som vi var blitt etter en dagsmarsj i fjellet.

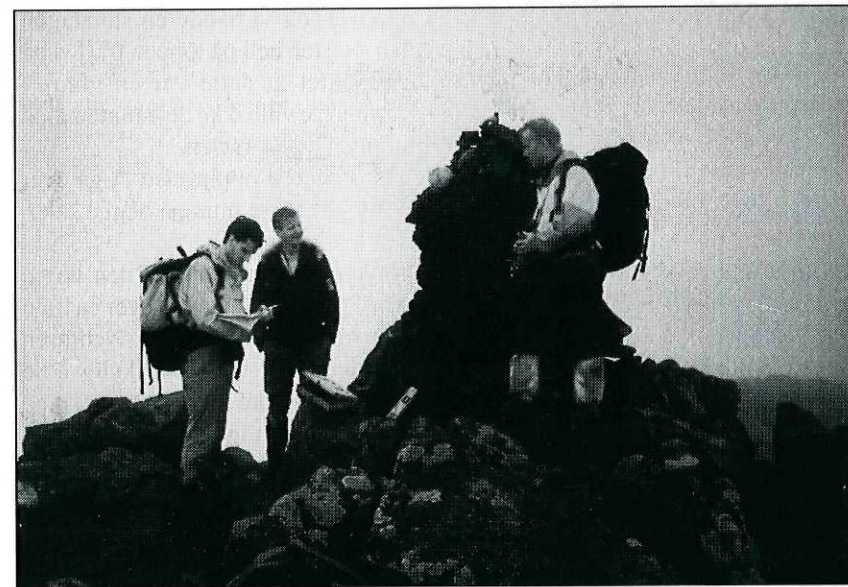
Dag 4. Lørdag 17/8 (22 km)

Storerikvollen – Nedalshytta.

Det så ut til å bli en slitsom etappe, 22 km med regn og tåke gjennom masse myr. Første 4,5 km av turen gikk tilbake på forrige dags rute. Av interessante partier på denne biten, må vi ta med broen som ligger der Djupholma renner ut i Essandsjøen. Dette er en meget luftig hengebro som det virkelig svinger av når man går ut på den. Etter ca. 40 min. tar vi av fra gårdsdagens rute og svinger til sydover retning Sylmassivet. Etter få kilometer med slake stigninger åpner

Harald og Tore krysser grensen mellom Blåhammaren og Storerikvollen.

Tore, Kjell, Vidar på Storsylen.

viddene seg og du får Sylmassivet rett i mot deg. Det er et vakkert skue, selv i gråvær. Stien følger på nedsiden av massivet og via Steinsfjellet ned til Nedalshytta. Spesielt deilig å komme ned til Nedalshytta hvor vi tok en varmende badstu.

Dramatikken var stor da Kjell skulle øke fuktigheten i badstua. Istedenfor å skru opp vannkrana, skrudde han av krana, og vannet fosset ut til Tores store fornøyelse. Fuktigheten ble høyere. Alle syntes det var deilig med badstu, spesielt han som ble sittende igjen alene med dameselskap.

Det var lørdag med spekemat og rømmegraut, og her kunne vi spise så mye graut vi bare orket. Deilig!!

Dag 5. Søndag 18/8 (16 km)

Nedalshytta - Sylstationen (over Storsylen).

Ved frokostbordet var det en hard diskusjon. Skulle vi gå gjennom Ekorndøren eller ta turen over Storsylen? Været så ikke trygt ut, det kunne bli alt fra solskinn til regn og tåke.

Det ble Storsylen (1762 m.o.h.), selv om det medførte at vi måtte gå et lite stykke tilbake på den samme veien som vi kom, og det gjennom et vått og sølete myrterreng.

Været holdt seg bra den første tiden, men etter hvert begynte det å tette seg til rundt Storsola. Vi gikk gjennom et flott og spennende landskap forbi Syltjørna og Lillesylen. Det gikk radig oppover, og vi hadde en storslagen utsikt helt til vi stanget hodene våre inn i tåka. Nesten helt på toppen traff vi på en svensk militær tropp som rastet. De benektet at dette var en grensekrenkelse, så da var vi muligens tilbake i Sverige. De ville ikke dele maten med oss, så vi fortsatte eggen sydover fram til toppen av Storsylen.

Tykke tåke og duskregn til tross, dette var en herlig opplevelse. Å gå over den smale eggen på toppen i tykk tåke, og føle det store intet på begge sider, var både trolsk og eventyraktig.

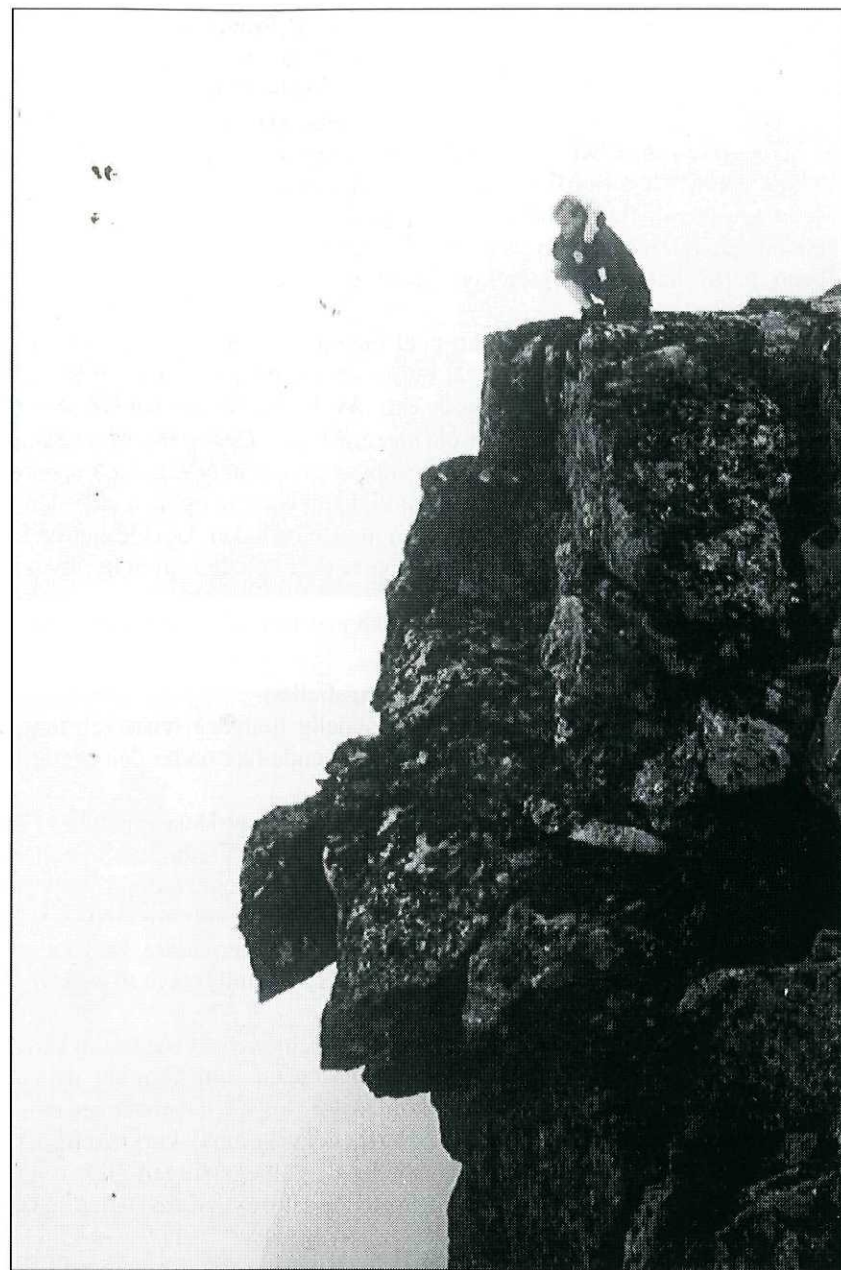
Turen ned gikk via eggen fram til Lillesylen for deretter å ta den høyre eggen fra Lillesylens topp ned til øvre delen av Slottdalen. Derfra over en liten elv også bort på den vardede stien som fører fram til Sylstationen. Nedturen var en nesten like stor utfordring som oppturen. Til tider vanskelig å se merkingen, så kart og kompass var påkrevet i den tykke tåka.

Det sylstationen manglet av sjarm og hygge, tok den igjen på standard og komfort. Flotte rom og et moderne kjøkken hvor vi måtte lage maten selv. Det beste av alt var nå badstua da, med panoramavindu mot Storsylen.

Dag 6. Mandag 19/8 (19 km)

Sylstationen - Helagsstugorna

Etter gårdsdagens sauna, med påfølgende natts gode søvn, bar det på ny ut i

Luftig toppsilhuett fra Helags.

tåke og lett yr i luften. Dette var en ganske enkel dagsmarsj langs Kungsleden gjennom et vakkert fjellterreng med lite stigning. Bak oss hadde vi Sylmassivet, foran oss hadde vi Helagsfjellet som skulle til pers neste dag.

Grunnet litt kald vind trakk vi innendørs på Mieskentjikke rastskydd for å innta lunsjpakken. Etter lunsjen fortsatte vi opp den slake stigningen mot Helags. Helagsstugorna ligger praktfullt til ved foten av Helagsfjellet, og består av flere «hytter» rundt en trivelig plass. Forholdsvis lik en norsk selvbetjeningshytte, bortsett fra proviantsalg gjennom butikk og tilstedeværelse av en herlig sauna med selvsagt utsikt mot Sør-Sveriges høyeste topp (Helagsfjellet).

Vel fremme på Helags ble vi tatt godt imot av to kjekke jenter. «Doffan» som den ene av jentene ble kalt var ansatt som stugverd for en 3 måneders periode, mens assistenten Lena hadde et 6 ukers vikariat. Det ble tydelig satt pris på at det kom nordmenn på besøk, for som de sa: «Det er ikke mye selskap i svensker på fjelltur, når de går fra peisestua og til rommene sine for å sove før klokken er blitt halv ni på kvelden.» Da klokken ble åtte og de hadde stengt utsalget for kvelden, kom de ut i peisestua med te og kaker. Det ble en trivelig kveld med spill, prat og røverhistorier. Eneste skår i gleden var at de slo oss i Uno.

Dag 7. Tirsdag 20/8 (16 km)

Helagsstugorna - Fältjegerstugan (om Helagsfjellet)

Vi våknet til nesten klar himmel, og en nydelig fjellvegg reiste seg majestetisk opp over oss med Helagsglacieren liggende like under den bratteste delen av veggen.

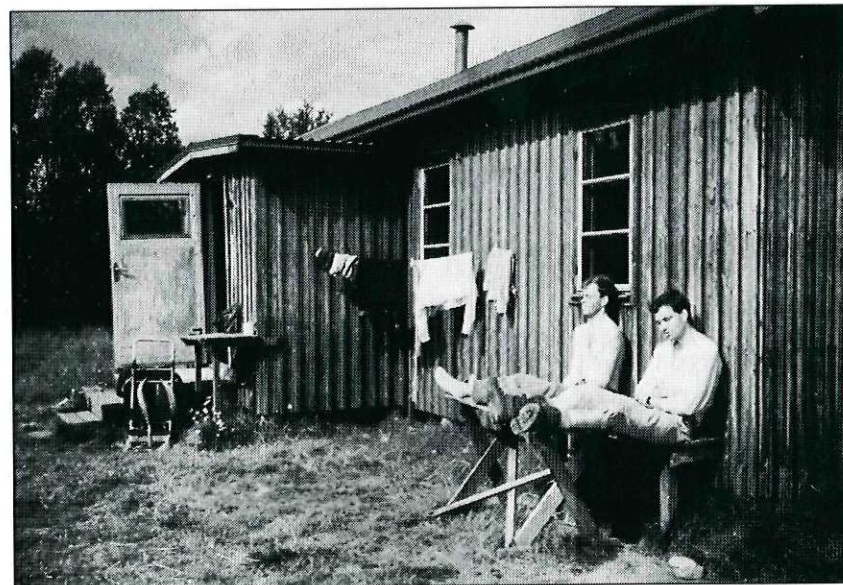
Dagen ble startet med en oppstigning til toppen av Helagsfjellet (1798 m.o.h.). Litt tungt kanskje, men stien opp var grei å gå. Vi kommer opp til en liten isbre som ligger flott til under den meget bratte veggen opp til toppen. Stien går langs eggen av denne veggen. En spennende stigning med veggen rett ned på den andre siden, og en bratt skråning på den andre. Utsynet var fantastisk i alle retninger, og det sies at du har 10-12 miles utsyn til omkringliggende fjellområder.

For å slippe å gå tilbake til Helagsstugorna fortsatte vi eggen et lite stykke til for deretter å dreie vestover og gikk så den eggen som kommer ned på nordøstre side av Predikestolen. Da vi kom ned fra eggen di sørover ned dalen mellom Predikestolen og Helagsfjellet. Herfra tok vi kompasskurs helt fram til Fältjegerstugan. Turen ned fra Helagsfjellet til Fältjegerstugan gikk veldig greit. Alternativt kunne vi ha fulgt Pilgrimsleden østover til Kungsleden og tatt denne fram til Fältjegerstugan.

På toppen av Helagsfjellet var det såpass mye vind og så kaldt, at vi måtte ha på oss lue og votter, mens på myrene nedenfor Predikestolen var det så varmt

Vidar, Tore og Kjell i fint driv mot Klinkenstugan.

Harald og Tore i solveggen på Klinkenstugan.

at vi kunne gå i shorts. Disse myrene hadde ikke smakt regn på over en uke, mens vi hadde opplevd perioder med regn og regnbyger nesten hver dag hittil på turen.

På Fältjegerstugan sto den trivelige verten Stig og tok imot. Vi hilste så høyt vi kunne, da vi var blitt fortalt at han hadde mistet høreapparatet i bekken, og derfor hørte litt dårlig. Stugan var liten og trivelig, og Stig gjorde virkelig sitt for at det skulle bli en hyggelig kveld.

Dag 8. Onsdag 21/8 (14 km)

Fältjegerstugan - Klinkenstugan

En lett tur i åpent og fint terreng. Passer fint som en etappe hvor man vil pleie eventuelle gnagsår, eller rett og slett nye solen, for det er nok av steder hvor en kan slå seg ned for en lengre rast. For de som ønsker det, er det fullt mulig å legge turen via Skårsfjellet og de toppene som er rundt denne.

Siste del av turen ned mot Gröndalen var spesielt vakker. Grønt og frodig, fin utsikt nedover dalen og strålende vær.

Klinkenstugan ligger fint til nede i skogen, med flere gamle fraflyttede gårdsbruk rundt. Like ved en liten elv hvor en henter drikkevann, og kan ta seg et bad.

Her fikk vi i oppdrag å være stugverder for kvelden, fordi Johan var syk og vikaren ikke kunne komme før dagen etter. Tore tok imot telefoner og formidlet beskjeder videre til våre venner på Helagsstugorna og Fältjegerstugan.

Dag 9. Torsdag 22/ (17 km)

Klinkenstugan - Fjällnäs

De første kilometerne av dagens rute gikk i bjørkeskog på en tørr og fin sti, deretter jevn og fin stigning oppover fjellet. Hvis man tar seg tid til å se seg om, så er det mange fine naturperler også på denne turen.

På Fjällnäs högfjällspensjonat hadde vi bestilt overnatting i god tid før turen startet. For kr. 312,- pr. person fikk vi overnatting med trereters middag, frokost, lunsjpakke, sauna og en fantastisk service. Her fikk vi så absolutt valuta for pengene. For noen ekstra kroner fikk vi med oss bjørkeris, håndklær og pils med i badstuen.

Vi ble losjert inn på en seks-sengers leilighet av høy standard med bad, WC, kjøkkenkrok, tørkerom og en stor felles terrasse med utsikt over Malmagervatnet.

Så var det tid for badstuen som ligger 30 m nedenfor leiligheten helt nede ved vannet. For de som ønsket seg et høstbad i Malmagervatnet sammen med saunaen, var det gode muligheter for det.

Da pensjonatet hadde besøk av 60 pensjonerte lærerinner fra Stockholm, ble vi anmodet om å bruke damebadstuen da damene var tilbud å bruke den mye

Stemmingsfull ankomst på Fjällnäs.

Ljøsnavollen er ei vakker seter som fortsatt er i drift.

større herrebadstuen. Her ble det forviklinger.

Middagen er et kapittel for seg: Forretten bestod av fem forskjellige sildeanretninger, poteter, flatbrød og tynne knekkebrød. Hovedretten var en nydelig reinsdyrsgrøte. Desserten var et fantastisk ostebord som virkelig satte prikken over i'en etter en matopplevelse av de store.

Dag 10. Fredag 23/8 (ca. 7 timer)

Fjällnäs - Ljøsnåvollen

Her begynte turen med båtskyss over Malmagen. Skyssen var gratis for gjestene på pensjonatet. Vel over vannet tok vi fatt på turen over høyfjellet. Etter bare en drøy kilometer kom vi til et gammelt bosted hvor sørsamene hadde hatt tilhold. Det var gammer spredt rundt mellom trærne. Plassen var ganske gjengrodd, ettersom det er mange år siden gammene har vært i bruk. Vi fortsatte til nordenden av Bolagenvatnet og inn på norsk side av grensen. Videre opp gjennom den trolske dalen, så over passet mellom Tverrigelen og Storvigelen. Mange ødelagte/bøyde merkestaver av metall, skjemet et ellers vakkert og spennende område her i passet.

Ned på den andre siden av passet åpenbarte Femunden seg med all sin prakt langs de lange og slake bakkene ned til Ljøsnåvollen.

Ljøsnåvollen er ikke bare en vakker seter på et vakkert sted. Det er en seter som er vært drevet i 300 år, og som sommerstid fortsatt er i full drift. Det er bare å håpe at Helmer og hans familie vil fortsette å drive dette stedet i mange år framover. Her på setra ble vi tatt godt vare på den tiden vi var her. Et sted vi ble servert ekte god bondekost både til frokost og middag (innherredssodd).

Innkvarteringen var unik med tanke på sjarm og hygge. En skikkelig trivelig og gammel peisestue, hvor vi følte oss hensatt til et eventyr av Asbjørnsen & Moe. Med fyr i peisen, te i koppen og Stabell fra TT i sofaen, ble dette en uforglemmelig kveld.

Dag 11. Lørdag 24/8 (7 timer)

Ljøsnåvollen - Marenvollen.

Etter en god og lang frokost spente vi igjen på sekken for å ta fatt på nest siste etappe på turen. Det gikk forholdsvis raskt ned til Svartvika, den gamle gården som ligger i sydenden av Feragen. Derfra videre bort til kanalen og tømmerrenna som går mellom Langtjørna og Feragen. Her kan man få et visst innsyn i hvordan tømmerfløtinga foregikk i gamle dager. Videre gikk vi via Rundtjern og derfra bort til veien som fører fram til Fjølburøsten. Her hadde vi planlagt lunsj, men da budeia kom ut og lurte på om vi ville ha rømme slo vi selvfølgelig til på det. Hadde det ikke vært fordi det er så utrolig godt skulle man nok ha klart seg med en tallerken istedenfor ?? og blitt passe mett istedenfor stappmett! Etter lunsjen ble det en forsiktig start og det skulle ikke by på problemer

å planlegge en sen middag etter denne lunsjen.

Har man problemer med å få brukt nok energi, så kan man legge turen oppom en eller flere av høydene/toppene som ligger på nordsiden av traseen som går mellom Fjølburøsten og Marenvollen. Men for de fleste er nok den merkede ruta lang nok dagsettappé i seg selv.

Vel framme på Marenvollen fikk vi gjensyn med en hytte i mer typisk DNT selvbetjeningsstandard. Nå var det igjen tid for å komponere en middagsrett slik vi er vant til det på DNT's selvbetjeningshytter ut ifra de råvarer som er tilgjengelig i hyllene. Det er alltid like spennende å se hva man ender opp med.

Dag 12. Søndag 25/8 (5 timer)

Marenvollen - Røros

Så var det klart for turens siste etappe. Her fulgte vi vardet rute kun de to første kilometerene og tok så nordover opp til Raudhammaren. Raudhammaren var stedet hvor de første kobberfunnene ble gjort, dette skjedde i 1644. Her er det inngjerdede gruvedganger og en mengde slagghauger som minner om den gang det var gruvedrift her oppe.

Fra Raudhammaren gikk vi via nordenden av Brannfjellet og inn på stien som førte oss ned til Pantslåtten. Herfra gikk vi kjerreveien som går over Rådlausfjellet. Oppe på toppen av Rådlausfjellets platå står det to portsøyler som kan minne litt om inngangen til en nedlagt ranch på prærien.

Siste delen av turen gikk så via Åsvollen (herlig lunchplass!) hvor vi tok stien som fører frem til kjerreveien som blir brukt til skiløype om vinteren. Vi fulgte så kjerreveien og etterhvert grusveien frem til Røros.

På Røros hadde vi bestilt overnatting på vandrehjemmet, og hadde av den grunn tid til en verdig avslutning av denne storslåtte tur (etegilde).

Dag 13. Mandag 26/8)

Røros - Oslo S (tog)

Før toget førte oss hjem tok vi oss selvfølgelig tid til en titt på Røros og Bergstadsmuseet. Er anbefalingsverdig! Turen kunne gjerne ha vart lenger, så det var ikke med stor jubel vi satte oss på toget hjem.

TILBAKEBLIKK

Dette var en tur med store variasjoner i terreng og værforhold. Vi hadde lagt inn noe margin i ruteplanen slik at det ble anledning til å gå oppom topper og bortom andre attraksjoner underveis, samtidig som vi hadde muligheten til å ta strake veien om værforholdene eller formen skulle tilsi det. Turen mellom Storlien og Røros, enten man velger deler av eller hele turen har et terreng som vil kunne passe de aller fleste turgjengere med ulike ambisjoner.

En av hovedgrunnene til at vi vi valgte Sylene var at vi trodde det var et typisk innlandsklima der. For oss fortonte det seg nærmere som et vestlandsklima nord for Helags.

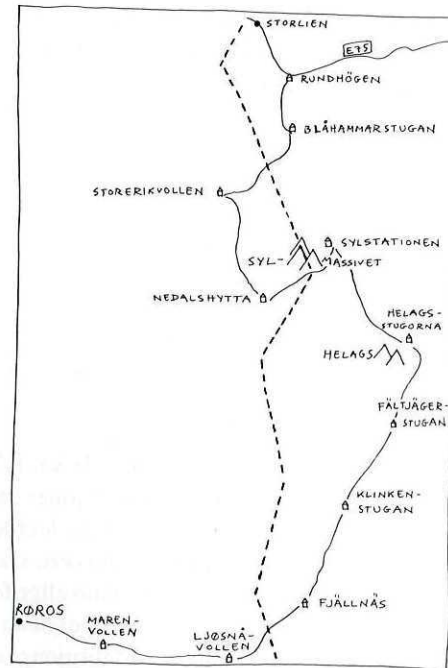
Bruken av planker som sti over områder med myr og andre våte områder ser vi på som et positivt tiltak. Dette må vel kunne kalles miljøvern i praksis? I stedet for at folk går å trækker opp en sti på opptil femti meter bredde, så kan man faktisk her gå tørrskodd å spare terrenget for utrolig mye slitasje. Det var hovedsakelig på svensk side plankene var lagt ut, og da på de bløteste myrene. Burde kanskje brukes mer i Norge?

Det er muligens ikke det samme personlige preg over alle svenske hytter, men de hyttene som har dusj og sauna trekker endel opp.

En annen ting er den svenske fokuseringen på sikkerhet, helårsmerking med staker, rastskydd halvveis mellom hyttene, telefonkontakt mellom stugverdene osv. Dette gjør fjellet tilgjengelig for de fleste, men dette kan også være med på å fjerne noe av sjarmen/utfordringen ved å gå i fjellet.

Turen går også gjennom områder hvor det kan være moskus, dessverre (?) traff ikke vi noen av disse, men vi så derimot svært mye reinsdyr. Disse var mye mer «tamme» enn det vi er vant til fra tidligere turer. Et hyggelig innslag.

Ikke nøl med å ta turer i dette området, alle som måtte prøve seg ønskes en god tur av oss.

Vigel-Hyllingen-området - de mange sjøers land

Av ERIK STABELL

Vigel-Hyllingen-traktene, dette fjell- og skogområdet mellom Sylene og Femundsmarka er ikke mye besøkt. Det er et rike som er kjent bare for de få, avglemt - eller kanskje aldri riktig oppdaga og burde kanskje beholdes slik? Noen områder i naturen må få lov til å være i ro, uten mye ferdsel - og til glede for dem som virkelig søker de uberørte perler.

Vigel-Hyllingen-traktene er såvisst ikke uberørt av menneskers aktivitet. Her er det spor, merker og rester etter menneskers mange hundre års tradisjonelle bruk av området til setring, beite, jakt og fiske. Men denne virksomheten har aldri sprengt naturens rammer og grenser.

Det har i de siste 10-år vært en kamp for å hindre ødeleggelse og reduksjoner av området. Først og fremst har det vært planer om kraftutbygging - Øvre Glommå-utbygginga - som har vært trusselen. Det er godt arbeid fra mange krefter innen naturvernet som har gitt forståelse for områdets store verdier. Nå blir dette området trolig berget unna kraftutbygging og vernet som nasjonalpark eller landskapsvernområde.

Området grenser opp mot Funesdalen-Tännaldalen, ett av Sveriges mest utbygde områder for skiturisme. Hvis du skal forstå verdien av å beholde Vigel-Hyllingen-området uten inngrep, må du dit og oppleve verdiene her inne på norsk side. Så skal du dra over grensa til Sverige og se der hvordan det tilsvarende område er «utviklet» for reiselivet.

Årstider, værstemninger og naturopplevelser er mangfoldige i et slikt skogfjell og snaufjellområde med utallige og varierte sjøer og elver. Turmulighetene er tilsvarende mangfoldige.

Jeg har valgt å gi en smakebit på områdets muligheter ved å presentere tre turforslag i området:

1. Vinterferietur/påsketur Sylene - Femundsmarka.
2. Forsommertur med kano og telt, helg.
3. Høsttur på 4 - 5 dager, telt og hytte.

1. Vinterferietur/påsketur Sylene - Femundsmarka fra hytte til hytte.

Turen starter på Storliken og kan f.eks. gå ruta Storerikvollen-Sylstationen-Nedalshytta og fram til Væktarhaugen. Væktarhaugen er et flott utgangspunkt for turen gjennom Vigel-Hyllingentraktene. Du kan enten ta ruta høgt oppe i Vigelfjellene mot Klinkenstugan på svensk side, dra rett sørover på norsk side og overnatte på Vauldalen eller dra mot Brekken og overnatte på de